

[Evald Christensen.]

Efter at jeg nu har overværet forhandlingen, tror jeg ikke, at forslaget vil få nogen særlig modgang her i tinget, hvad jeg heller ikke havde regnet med at det ville få. Men der kunne nok være grund til at optage en forhandling om det, når man tænker på de sider, der angår folkestyret. Vi ved, hvorfor den højtærede minister har foreslået ændringen, som vi jo har drøftet. Jeg ved meget vel, at der virkelig er grund til den foreslåede ændring, og ellers ville den højtærede kirkeminister heller ikke have foreslået den. Jeg husker den tidligere kirkeministers, det nuværende ærede medlem hr. Frede Niensens forslag, der blev stemt ned. Det foreliggende forslag har større mulighed for at blive vedtaget, fordi det ikke er så vidtgående. Jeg kunne ikke stemme for det tidligere forslag, men det foreliggende forslag vil jeg ikke stille mig særlig afvisende overfor. Der er jo mange præster her i landet — og det har ikke ladet mig uberørt —, der ydmygt må gå deres gang til menighedsrådene, nogle af dem hundrede gange uden at kunne blive ansat i et nyt embede. Det er en sørgelig foreteelse; det er mange gange meget svært for præsterne, og grunden behøver slet ikke at være, at præsten ikke er dygtig eller nidkær nok eller ikke egner sig til at være præst. Der er så mange ting, der kan gøre, at man ikke kan få noget embede, når man ønsker at flytte. Jeg har selv været udlandspræst i mange år, og for mig var det snarere en fordel at have været det, det gik lidt lettere med at få et embede, når man havde været i udlandet, men det kan godt være, at det er en fejl opfattelse nu. I hvert fald ved jeg, at der er nogle, det kniber for.

Det kan se ud til, at der for tiden er lidt rigeligt med præster. Jeg kunne have lyst til at stille det spørgsmål, om der for tiden er flere præster i vort land, end der er embeder til, særlig når man tager udlandspræsterne i betragtning. Er der flere med teologisk uddannelse for øjeblikket, end der er plads til i vore menigheder, må der nødvendigvis blive mangel på embeder, også når man søger nyt embede. Men hvad man end kan sige om den ændring af loven om menig-

hedsråd, som vi har liggende for os, så kan jeg ikke uden videre sige ja til den, til trods for at jeg egentlig er sikker på, at den bliver gennemført. Jeg er glad for, at der er blevet foreslået udvalgsbehandling, så at vi i udvalget kan tage spørgsmålet op til drøftelse, for det kan ikke nægtes, at det drejer sig om indgreb i folkestyret indenfor vor kirkelige lovgivning, og det mener jeg man skal være varsom med. Jeg kan tilslutte mig det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre)s udtalelser, for jeg synes, de ramte rigtigt. Også jeg anser grænsen for at ligge her. Længere end det foreliggende forslag må vi i alt fald ikke gå. Der er nok, der vil indskrænke folkets ret til at styre sine egne sager, også kirkens, og dér skal vi være varsomme og forstå, at det er et stort klenodie, vi har at vogte, og vi skal ikke være for hurtige til at sige ja til dem, der vil indskrænke folkets ret. Men som sagt, jeg tror ikke, vi får nogen stor forhandling om dette, og jeg vil gerne have lovforslaget henvist til et udvalg, så at man kan drøfte det grundigt dér.

Der kunne måske også tænkes den mulighed, selvom jeg ikke er helt sikker på det, at der kunne blive en slags indstilling for de præster, der har vanskeligheder ved at få embeder, således at der ikke bliver tale om direkte kaldelse fra ministeriets side, men at menighedsrådet måske også kunne få hånd i hanke dermed. Det ville jeg anse for en fordel, og det kan vi også tale om i udvalget. Jeg ser forsåvidt med megen velvilje på dette forslag, og når det får støtte fra alle andre sider, vil det sikkert ikke få nogen vanskelig gang gennem tinget.

Kirkeministeren (Hermansen): Jeg takker de ærede ordførere for den velvilje, de har vist overfor det foreliggende lovforslag.

Jeg vil gerne understrege, at der i denne sag er to ting, som har været mig magtpåliggende. Det ene er dette, at jeg i så ringe et omfang som overhovedet muligt vil gøre indgreb i menighedsrådenes rettigheder. Også for mig som for det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) er dette noget principielt, og derfor finder jeg, at den løsning, jeg er kommet til, kan forsvares, fordi